

ฉลองพระเยซูเจ้าทรงประจักษ์พระวรกายต่อหน้าอัครสาวก

ข่าวดี มธ 17:1-9

¹ต่อมาอีกหกวัน พระเยซูเจ้าทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายไปบนภูเขาสูงที่ปราศจากผู้คน ²แล้วพระวรกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์เปล่งรัศมีดวงจางอาทิตยย์ ฉลองพระองค์กลับมีสีขาวดุจแสงสว่าง ³โมเสสและประกาศกเอลียาห์สำแดงตนสนทนาอยู่กับพระองค์ ⁴เปโตรจึงทูลพระเยซูเจ้าว่า “พระเจ้าข้า ที่นี้สบายน่าอยู่จริง ๆ ถ้าพระองค์มีพระประสงค์ ข้าพเจ้าจะสร้างเพิงขึ้นสามหลัง หลังหนึ่งสำหรับพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสส อีกหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์” ⁵ขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่นั้น มีเมฆสว่างจักษ่อนหนึ่งปกคลุมพวกเขาไว้ เสียงหนึ่งดังจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรสุดที่รักของเรา เราพึงพอใจยิ่งนัก จงฟังท่านเถิด” ⁶เมื่อได้ยินดังนั้น ศิษย์ทั้งสามคนชบหน้าลงกับพื้นดิน มีความกลัวอย่างยิ่ง ⁷พระเยซูเจ้าเสด็จเข้ามาใกล้ ทรงสัมผัสเขา ตรัสว่า “จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย” ⁸เมื่อเงยหน้าขึ้น เขาไม่เห็นผู้ใด นอกจากพระเยซูเจ้าเท่านั้น ⁹ขณะที่กำลังลงจากภูเขา พระเยซูเจ้าทรงกำชับศิษย์ทั้งสามคนว่า “อย่าเล่านิมิตที่ได้เห็นนี้ให้ผู้ใดฟัง จนกว่าบุตรแห่งมนุษย์จะกลับคืนชีพจากบรรดาผู้ตาย”

เคยเชื่อกันว่าพระเยซูเจ้าทรงประจักษ์พระวรกายอย่างรุ่งโรจน์บนภูเขาทาบอร์ (Tabor) แต่ทาบอร์ไม่ใช่ “ภูเขาสูง” (มธ 17:1) อีกทั้งยังเป็นเขตหวงห้ามเพราะเป็นที่ตั้งของค่ายทหาร ทุกวันนี้จึงสันนิษฐานกันว่าพระองค์ทรงประจักษ์พระวรกายอย่างรุ่งโรจน์บนภูเขาเฮอร์โมน (Hermon) ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองซีซารียาแห่งฟิลิป สถานที่ซึ่งเปโตรประกาศความเชื่อ (มธ 16:16) เมื่อหกวันก่อนเพียง 22 กิโลเมตร

ภูเขาเฮอร์โมนสูงเกือบ 3 กิโลเมตร ต้องใช้เวลาเดินทางอย่างน้อย 5 ชั่วโมงจึงจะถึงยอดเขาซึ่งมีอากาศเบาบางมากจนไม่น่าจะมีใครคิดสร้างที่พักบนนี้ จึงเชื่อกันว่าการประจักษ์พระวรกายคงเกิดขึ้น ณ เชิงเขาแห่งใดแห่งหนึ่งในเวลากลางคืนเพราะ “เปโตรและเพื่อนที่อยู่ด้วยต่างก็ง่วงนอนมาก” (ลก 9:32)

ลูกาให้เหตุผลว่าพระเยซูเจ้าเสด็จพร้อมกับศิษย์ที่ทรงเลือกสรร 3 คนไปยังภูเขาสูงและเปลี่ยวแห่งนี้ “เพื่ออิฐฐานภาวนา” (ลก 9:28)

จริงอยู่ คำประกาศยืนยันความเชื่อของเปโตรที่เมืองซีซารียาแห่งฟิลิปคงช่วยบรรเทาใจพระองค์ได้มาก เพราะอย่างน้อยยังมีคนรับรู้ว่า “พระองค์คือพระคริสตเจ้า พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงชีวิต” (มธ 16:16) แต่บัดนี้พระองค์กำลังมุ่งหน้าสู่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการตรึงกางเขน พระองค์ปรารถนาจะทราบว่ **นี่เป็นพระประสงค์ของพระบิดาจริงหรือ ?**

ไม่มีครั้งใดเลยที่พระองค์จะเผชิญหน้ากับปัญหาหรือวิกฤติการณ์ตามลำพัง และครั้งนี้พระองค์ทรงเลือกภูเขาเฮอร์โมนเป็นที่อธิษฐานภาวนาและฟังพระสุรเสียงของพระบิดาเจ้า

คำถามเดียวที่พระองค์ทรงมีต่อพระบิดาก็คือ “พระองค์ทรงประสงค์ให้ข้าพเจ้าทำสิ่งใด?”

บนภูเขานี้เอง “โมเสสและประกาศกเอลียาห์สำแดงตนสนทนากับพระองค์” (มธ 17:3) ทั้งสองต่างเคยมีประสบการณ์ใกล้ชิดกับพระเจ้าบนภูเขามาก่อน โดยโมเสสรับแผ่นศิลาจารึกบัญญัติสิบประการจากพระเจ้าบนภูเขาซีนาย (อพย 31:18) ส่วนเอลียาห์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์บนภูเขาโฮเร็บ (1 พกษ 19:9-12)

ลูกาเล่าว่าเนื้อหาของการสนทนาคือเรื่อง “การจากไปของพระองค์ที่กำลังจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม” (ลก 9:31)

“การจากไป” ตรงกับภาษากรีก *exodos* (เอกซ์ซอดอส) และตรงกับภาษาอังกฤษ *exodus* (เอกซ์โซดัส)

คำ **exodus** มีความหมายลึกซึ้งทางศาสนา เพราะเป็นการเดินทางผจญภัยของชนชาติหนึ่งซึ่งมอบความหวังใจทั้งหมดไว้ในพระเจ้า ยอมออกจากแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ในอียิปต์ มุ่งหน้าสู่ถิ่นทุรกันดารในทะเลทรายที่ซึ่งไม่เคยมีใครรู้จัก แต่ในที่สุดพระเจ้าทรงนำพาพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา

เท่ากับว่าพระเยซูเจ้ากำลังทำ **exodus** โดยเสด็จออกจากบ้านเกิดเมืองนอนอันอบอุ่นในแคว้นกาลิลี มุ่งหน้าสู่กรุงเยรูซาเล็มในแคว้นยูเดียที่เต็มไปด้วยอันตรายและมีกางเขนรอคอยพระองค์อยู่เบื้องหน้า

แต่หลังจากเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร มีแผ่นดินแห่งพระสัญญารอชาวอิสราเอลอยู่จั้นใด หลังความตายบนไม้กางเขน ก็มีพระสิริรุ่งโรจน์รอคอยพระองค์อยู่จั้นนั้น

Exodus คือคำยืนยันจากสองบุคคลผู้มีความสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล คนหนึ่งเป็นผู้นำบัญญัติของพระเจ้ามาสู่มนุษย์ อีกคนหนึ่งเป็นประกาศกผู้นำพระวาจาของพระเจ้ามาสู่มนุษย์

คำยืนยันคือ “พระองค์ทรงมาถูกทางแล้ว” เพราะหลังความตายบนไม้กางเขน มีพระสิริรุ่งโรจน์แห่งการกลับคืนพระชนมชีพรอคอยพระองค์อยู่ !

นอกจากคำยืนยันของสองผู้นำชาวอิสราเอลแล้ว ยังมีเมฆสว่างจำกัอนหนึ่งปกคลุมพวกเขาไว้ เสียงหนึ่งดังจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรสุดที่รักของเรา เราพึงพอใจยิ่งนัก จงฟังท่านเถิด” (มธ 17:5)

ตลอดประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอล “เมฆสว่างจ้า” นั้นหมายถึง “องค์พระผู้เป็นเจ้า” อย่างเช่นระหว่างการอพยพ “พระยาห์เวห์เสด็จนำหน้าเขาเหมือนเสามาเมฆเพื่อชี้ทาง” (อพย 13:21) “พระยาห์เวห์เสด็จมาในเมฆ” เพื่อประทานศิลาจารึกพระบัญญัติ (อพย 34:5) และเสด็จมาที่สักการสถานโดย “เมฆปกคลุมกระโจมนัดพบ และพระสิริรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์อยู่เต็มกระโจมที่ประทับ” (อพย 40:34)

แปลว่า เป็นพระเจ้าเองที่เสด็จมาหาพระบุตรสุดที่รัก และทรงพอพระทัยหนทางแห่งไม้กางเขนที่พระเยซูเจ้าทรงเลือก

บัดนี้คำภาวนาของพระองค์ได้รับคำตอบอย่างชัดเจนชนิดปราศจากข้อสงสัยใด ๆ แล้ว พระองค์พร้อมจะปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาเจ้าแล้วแม้จะต้องพลีชีพบนไม้กางเขนก็ตาม ชีวิตภายในของพระองค์บรรลุขั้นสูงสุดแล้ว !

นอกจากชีวิตภายในของพระองค์จะบรรลุขั้นสูงสุดเพราะสามารถน้อมรับพระประสงค์ของพระบิดาแล้วจะต้องถูกตรึงตายบนไม้กางเขนก็ตาม บรรดาศิษย์ก็ได้รับบทเรียนด้วยเช่นกัน

1. จิตใจของบรรดาศิษย์กำลังห่อเหี่ยวอย่างยิ่งเพราะพระเยซูเจ้าทรงยื่นกรานจะเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับทรมานและสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน

แต่บนภูเขาแห่งการประจักษ์พระวรกายนี้เอง เปโตรและศิษย์ได้เห็น “พระพักตร์ของพระองค์เปล่งรัศมีดุจดวงอาทิตย์ ฉลองพระองค์กลับมีสีขาวดุจแสงสว่าง” จนเปโตรถึงกับอุทานว่า “พระเจ้าข้า ที่นี้สบายน่าอยู่จริง ๆ” (มธ 17:4) นอกจากนั้น พวกเขายังได้เห็นพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้าปรากฏในก้อนเมฆสว่างจ้า

สองสิ่งนี้ทำให้จิตใจของพวกเขาชุ่มชื้นและปีติยินดียิ่งขึ้น บัดนี้พวกเขาสามารถมองเห็นความรุ่งโรจน์โดยผ่านทางความอับอาย ชัยชนะโดยผ่านทางความอดสู และมงกุฎโดยผ่านทางไม้กางเขน !

กางเขนไม่ใช่ความพ่ายแพ้อัปยศอดสูอีกต่อไป แต่เป็นหนทางสู่พระสิริรุ่งโรจน์อันยิ่งใหญ่ !!

2. ปฏิบัติการแห่งความปีติยินดีของเปโตรคือ “ข้าพเจ้าจะสร้างเพิงขึ้นสามหลัง หลังหนึ่งสำหรับพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสส อีกหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์” (มธ 17:4)

เปโตรเป็นคนชอบทำมากกว่าชอบคิด แทนที่จะสงบนิ่ง ไตร่ตรอง สรรเสริญ และเคารพยำเกรงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า ดังเพลงสดุดีที่ว่า “จงสงบนิ่งเถิด และรู้ว่าเราคือพระเจ้า” (สดด 46:10) ท่านกลับด่วนเสนอสร้างเพิงสามหลัง

หลายครั้งเราก็ทำตัวไม่ต่างจากเปโตร เรามัววุ่นวายทำสิ่งนี้บ้าง ทำสิ่งโน้นบ้าง ทั้ง ๆ ที่จะดีกว่ามากหากเรารู้จักเจียบ ฟัง คิด สรรเสริญ และขอบพระคุณพระเจ้า

นอกจากนั้น เป็นไปได้ว่าเปโตรเสนอสร้างเพิงสามหลังก็เพื่อยึดเวลาแห่งความปีติยินดีที่ได้อยู่ต่อหน้าพระเยซูเจ้าผู้ทรงเปล่งรัศมีรุ่งโรจน์ออกไปให้นานที่สุด จะได้ไม่ต้องลงจากภูเขาไปเผชิญหน้ากับกางเขน

นี่เป็นประสบการณ์ของผู้ที่เจริญชีวิตสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้า นั่นคือได้ลิ้มรสความสุขสงบและความปีติยินดีอย่างเออฉล้น และพยายามยึดเวลาแห่งความสุขนี้ออกไปให้นานที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ จนหลายครั้งไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย แต่เราต้องไม่ลืมว่าพระเยซูเจ้าทรงสำแดงพระองค์อย่างรุ่งโรจน์ก็เพื่อให้เรามีพลังกายและพลังใจสำหรับปฏิบัติภารกิจที่พระองค์ทรงมอบหมาย

และก้าวเดินต่อไปตามหนทางแห่งไม้กางเขน !!